

# ฤดู ของ ผู้ถูก ลืม

A SEASON  
FOR THE FORGOTTEN

ถ้าวันหนึ่งทั้งโลก  
ลืมคนที่คุณรัก  
คุณจะยังจำเธอ  
ได้นานแค่ไหน

จักรพันธ์

ฤดู  
ของผู่  
ถูกลืม

จักรพันธ์ เพ็ชรภูมิ

ฤดูของผู้ถูกลืม

© 2569 จักรพันธ์ เพ็ชรภูมิ

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย

ผู้เขียน: จักรพันธ์ เพ็ชรภูมิ

ปก / ภาพประกอบ: จักรพันธ์ เพ็ชรภูมิ

จัดพิมพ์โดย: จักรพันธ์ เพ็ชรภูมิ

หลบ กวีนิพนธ์ 228/42 หมู่ 7 ตำบลท่าโพธิ์ อำเภอเมือง

พิษณุโลก 65000 โทร 083-9524531

พิมพ์ครั้งที่ 1: สิงหาคม 2569

ราคา: 179 บาท

ISBN: 978-616-637-000-3 (e-book)

## บันทึกก่อนฤดูของผู้ถูกลืมจะเริ่มต้น

เรื่องนี้เริ่มต้นจากคำถามเรียงบงายคำถามหนึ่งว่า ถ้าวันหนึ่งคน  
ที่เรารักหายไปจากโลก และไม่มีใครจำเขาได้อีกเลย เราจะยัง  
ยืนยันการมีอยู่ของเขาได้นานแค่ไหน

แต่เมื่อเขียนไปเรื่อย ๆ คำถามนั้นก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไป

ไม่ใช่เพียงว่าเราจะจำคนที่เรารักได้หรือไม่ แต่คือเราจะจำเขา  
อย่างไร เมื่อรูปถ่ายหายไป เมื่อเสียงเสือนลง เมื่อใบหน้าเริ่มไม่  
ชัด และเมื่อโลกทั้งใบทำเหมือนเขาไม่เคยมีอยู่เลย

บางคนอยู่กับเราด้วยชื่อ

บางคนอยู่กับเราด้วยใบหน้า

บางคนอยู่กับเราด้วยเสียงหัวเราะ

บางคนเหลืออยู่เพียงกลิ่นหนึ่งกลิ่น

ประโยคหนึ่งประโยค หรือความอุ่นที่เคยอยู่ในมือ

เรื่องนี้จึงไม่ใช่เพียงเรื่องของการตามหาคนหาย แต่เป็นเรื่อง  
ของการยืนยันว่า คนคนหนึ่งเคยมีอยู่ เคยรัก เคยรอ เคยเจ็บ

เคยทำให้โลกของใครบางคนเปลี่ยนไป แม้ในวันที่โลกไม่เหลือ  
หลักฐานใด ๆ ให้เชื่ออีกแล้ว

ในฤดูของผู้ถูกลืม การจำไม่ใช่เรื่องง่าย และบางครั้ง การจำก็มี  
ราคาแพงกว่าที่เราคิด

แต่บางที ความรักอาจไม่ได้หมายถึงการจำทุกอย่างได้  
ครบถ้วน หากหมายถึงการยังยืนอยู่ตรงนั้น ยังเปิดสมุด ยัง  
เรียกชื่อ ยังเก็บรายละเอียดเล็กที่สุดของใครบางคนไว้ แม้รู้ว่า  
วันหนึ่ง ความทรงจำอาจจากไปก่อนเรา

หากระหว่างอ่านเรื่องนี้ คุณนึกถึงใครบางคนที่เคยมีอยู่ในชีวิต  
ของคุณ ไม่ว่าจะยังอยู่ ห่างหาย หรือไม่มีวันกลับมาแล้ว ขอให้  
คุณจำรายละเอียดเล็กที่สุดของเขาไว้  
เพราะบางครั้ง รายละเอียดเล็กที่สุด อาจเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่  
ยืนยันว่า คนคนหนึ่งไม่เคยหายไปอย่างไร้ความหมาย

บันทึกจากคนที่จำได้

จักรพันธ์

2026

แต่ผู้<sup>๕</sup>คนในชี<sup>๕</sup>วิตของผ<sup>๕</sup>ม  
ที่ผ<sup>๕</sup>มอาจจำชื่อไม่ได้แล้ว แต่ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของตัวผ<sup>๕</sup>มเสมอ

## สารบัญ

|                              |     |
|------------------------------|-----|
| วันแรกที่โลกเริ่มลืม         | 7   |
| คนที่ไม่เคยมีอยู่            | 11  |
| เก้าอี้ตัวที่สาม             | 23  |
| ซองจดหมายจากผู้ถูกลืม        | 29  |
| ภาพที่ไม่มีเจ้าสาว           | 33  |
| ผู้แพ้ความทรงจำ              | 39  |
| คนแปลกหน้าในร้านหนังสือ      | 45  |
| คนที่หายไปก่อนสิ้น           | 53  |
| ห้องเก็บความทรงจำ            | 57  |
| กฎของการถูกลืม               | 61  |
| คนที่กำลังหายไป              | 69  |
| สิ่งที่มีราลี                | 75  |
| ซานซาลาที่ไม่มีผู้โดยสาร     | 87  |
| ห้องรับรองที่ไม่มีผู้เดินทาง | 93  |
| เวลา 17:40                   | 99  |
| ซานซาลาที่สอง                | 103 |
| ดอกเดซี่ดอกเดียว             | 107 |
| ราคาของความทรงจำ             | 111 |
| คนที่เดินตามความทรงจำ        | 115 |

|                           |     |
|---------------------------|-----|
| คนที่ไม่มีเงา             | 119 |
| สีของดวงตา                | 123 |
| สมุดของคนที่ยังไม่ยอมลืม  | 127 |
| คนที่เลือกจะจำ            | 131 |
| คนที่เริ่มลืม             | 135 |
| เช้าที่ไม่มีเสียงของเธอ   | 135 |
| ภาพวาดที่ดูไม่ได้วาด      | 147 |
| เสียงที่เลียนแบบความรัก   | 157 |
| กล่องสำหรับวันที่เริ่มลืม | 167 |



## วันแรกที่โลกเริ่มลืม

ฝนตกตั้งแต่ก่อนฟ้าสว่าง...ไม่ใช่ฝนหนักแบบพายุฤดูร้อน ไม่ใช่ฝนที่กระหน่ำจนต้นไม้เอนล้ม หากเป็นฝนเม็ดเล็ก ละเอียดยดคล้ายหมอกที่ค่อย ๆ ละลายตัวเองลงบนหลังคา กระຈกหน้าต่าง และถนนว่างเปล่าเบื้องล่าง

เสียงฝนเช่นนี้มักปลุกผมก่อนนาฬิกาเสมอ ผมลืมตาขึ้นในความสลัวของเช้าวันเสาร์ ข้างกายว่างเปล่า ผมคิดว่าลิ้นคงตื่นก่อนอีกตามเคย เธอเป็นคนแปลกอย่างหนึ่งชอบตื่นเช้าในวันหยุดและชอบนอนดึกในวันทำงาน ผมเคยถามว่าทำไม  
ลืตอบว่า

“เพราะชีวิตชอบทำในสิ่งที่ไม่ควรทำ”

ผมหัวเราะแต่เธอพูดจริง เธอเป็นคนจริงจังกับเรื่องประหลาด และไม่จริงจังกับเรื่องที่คนอื่นเห็นว่าสำคัญ

ผมลุกจากเตียงแล้วเดินออกจากห้องนอน กลิ่นกาแฟลอยมาแต่ไกล พร้อมกลิ่นเปลือกส้มอ่อน ๆ นั่นคือลิ้นแน่นนอน ผมไม่รู้จักใครอีกแล้วที่ไม่ชอบกินส้ม แต่ชอบกลิ่นเปลือกส้ม เธอบอกว่ากลิ่นเปลือกส้มเหมือนความทรงจำ สดใสอยู่คู่หนึ่งก่อนจะค่อย ๆ จางหายไป

ผมพบเธอยืนอยู่หน้าอ่างล้างจาน กำลังใช้ปลายมีด  
ค่อย ๆ แกะเปลือกส้มออกเป็นเส้นยาวอย่างใจเย็น แสงสีเทา  
จากหน้าต่างตกลงบนเรือนผมที่รวบรวก ๆ ไว้ด้านหลัง เธอ  
สวมเสื้อยืดสีขาวตัวเก่าของผม ตัวที่ผมเคยหาเท่าไรก็หาไม่เจอ  
ก่อนจะพบว่ามันกลายเป็นของเธอไปนานแล้ว

“อรุณสวัสดิ์” ผมพูด

“อรุณสวัสดิ์” เธอตอบโดยไม่หันมา

“ฝนตกอีกแล้ว”

“ก็ที่นี่”

“ดีตรงไหน”

“โลกดูเจ๋งป่ะ” ผมหัวเราะ

“คนปกติเขาไม่ชอบวันที่ฝนตกนะ”

“ฉันไม่เคยบอกว่าคุณปกติ”

เธอหันมายิ้ม แล้วส่งแก้วกาแฟให้ ผมรับมันมาโดย  
อัตโนมัติ รวากับเราทำสิ่งนี้ร่วมกันมานานจนร่างกายจำได้  
ดีกว่าสมอง

ในห้องครัวเล็ก ๆ มีเสียงเพียงสองอย่าง เสียงฝน กับ  
เสียงช้อนกระทบขอบแก้ว ลินเดินไปที่ตู้เย็น เปิดประตูแล้วติด  
กระดาษโน้ตแผ่นเล็กอีกแผ่นลงไป ผมถอนหายใจ

“อีกแล้วหรอ”

“อะไรอีกแล้ว”

“โน้ต”

“ฉันทชอบ”

“ฉันทรู้”

“งั้นก็อย่าบ่น”

เธอแลบลิ้นใส่ ผมเดินไปอ่าน บนกระดานเขียนด้วย  
ลายมือเอียง ๆ ของเธอ

“ซื้ออาหารแมว”

แล้วมีรูปแมวหน้าตาบูดบึ้งวาดอยู่ข้างล่าง ผมหัวเราะ  
ออกมา ทั้งที่ไม่รู้ว่าตกลงตรงไหน บางทีเราอาจไม่ได้หัวเราะ  
เพราะเรื่องขำ แต่หัวเราะเพราะมีใครบางคนอยู่ตรงนั้น

ลินชอบทิ้งร่องรอยไว้ที่บ้าน กระดานโน้ต ที่คัน  
หนังสือ ดอกไม้แห้ง ตู้รถไฟเก่า ใบเสร็จจากร้านกาแฟ ราว  
กับเธอกลัวว่าสักวันหนึ่งจะไม่มีใครจำได้ว่าเธอเคยอยู่ตรงนี้  
ตอนนั้นผมไม่เคยคิดมาก เรามักคิดว่าคนที่รักจะอยู่กับเราไป  
อีกนาน นานจนลืมไปว่าทุกอย่างบนโลกนี้มีวันหมดอายุ แม้แต่  
ความทรงจำ

ลินยื่นมองฝนอยู่ริมหน้าต่าง เจียบไปพักหนึ่ง ก่อนจะ  
พูดขึ้น

“อิฐ”

“หีอ”

“ถ้าวันหนึ่งฉันหายไป” ผมหันไปมอง

“คุณจะยังจำฉันได้ไหม” ผมหัวเราะทันที เหมือนทุก  
ครั้งที่เธอถามคำถามแปลก ๆ

“จำได้สิ”

“จริงเหรอ”

“จริง”

“ถ้าทั้งโลกลืมฉันล่ะ”

“ก็ยังจำได้”

“ถ้าไม่มีรูปถ่าย”

“ก็ยังจำได้”

“ถ้าไม่มีข้อความ”

“ก็ยังจำได้”

“ถ้าไม่มีใครเชื่อว่าฉันเคยมีอยู่” ผมเงยไปครู่หนึ่ง  
ก่อนตอบด้วยน้ำเสียงช้า ๆ

“งั้นฉันก็จะเป็นพยานคนสุดท้าย”

ลินมองผม รอยยิ้มบางเบาค่อย ๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้า  
แต่แวตากลับละคราจนผมไม่เข้าใจ เธอพยักหน้าเบา ๆ เหมือน  
เพิ่งได้ยินคำตอบที่โรแมนติก แล้วหันกลับไปมองสายฝนอีก  
ครั้ง ตอนนั้นผมไม่รู้เลยว่า นั่นจะเป็นเช้าวันสุดท้ายที่เราได้ดื่ม  
กาแฟด้วยกัน เป็นครั้งสุดท้ายที่ผมได้ยินเสียงเธอ และเป็นวัน  
สุดท้าย ก่อนที่โลกทั้งใบจะเริ่มลืมเธอ

## คนที่ไม่เคยมีอยู่

ผมตื่นขึ้นมาเพราะความเจ็บ

ไม่ใช่เสียงนาฬิกาปลุก ไม่ใช่เสียงฝน ไม่ใช่เสียงรถคันแรกที่แล่นผ่านหน้าตึกตอนเช้ามืด หากเป็นความเจ็บแบบที่แปลกเกินไป ความเจ็บที่ไม่ได้หมายถึงการไม่มีเสียง แต่หมายถึงมีบางเสียงที่ควรอยู่ตรงนั้นแล้วหายไป

เสียงลมหายใจของลิน ผมนอนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง เดี๋ยวอีกฝั่งว่างเปล่า ผ้าห่มยับเล็กน้อย เหมือนมีใครเพิ่งลุกออกไปไม่นาน หมอนของเธอยังบุ๋มลงเป็นรอยแฉก กลิ่นแชมพูจาง ๆ ยังติดอยู่ตรงปลอกหมอน ผมยื่นมือไปแตะที่นอนฝั่งนั้น ยังอุ่นอยู่นิดหนึ่ง หรือบางทีอาจเป็นความอุ่นที่ผมคิดขึ้นเอง

“ลิน”

ไม่มีเสียงตอบ ผมมองนาฬิกา เจ็ดโมงสิบสองนาฬิกา วันอาทิตย์ ฝนหยุดตกแล้ว แต่ท้องฟ้ายังขุ่นมัวเหมือนแก้วน้ำที่มีใครหยดหมึกลงไปเพียงหยดเดียว ผมลุกจากเตียง เดินออกจากห้องนอนด้วยความรู้สึกกึ่งง่วงกึ่งหงุดหงิด คิดว่าเธอคงอยู่ในครัวเหมือนทุกเช้า แต่ครัวว่างเปล่าไม่มีเสียงช้อนกระทบแก้ว ไม่มีแก้วกาแฟใบที่สอง ไม่มีเปลือกส้มวางอยู่ข้างอ่างล้างจาน

สิ่งเดียวที่อยู่ตรงนั้นคือแสงเช้าสีซีดซึ่งลอดผ่านหน้าต่างเข้ามา  
อย่างไม่เต็มใจ

ผมยืนอยู่กลางห้องครัวแล้วเรียกอีกครั้ง

“ลิน”

เสียงของผมตกลงบนพื้นกระเบื้อง แล้วแตกกระจายไป  
กับความเงียบ

ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา โทรหาเธอ ไม่มีชื่อของเธอใน  
รายการโทรล่าสุด...

ผมขมวดคิ้ว ค้นชื่อ ‘ลิน’ ไม่พบ ค้นชื่อเต็ม ไม่พบ ค้น  
เบอร์ที่จำได้คร่าว ๆ ไม่พบ ผมเปิดแอปแชต บทสนทนาที่ควร  
อยู่บนสุดหายไป ผมเลื่อนขึ้น เลื่อนลง ค้นหาในช่องแชต พิมพ์  
ชื่อลินซ้ำแล้วซ้ำเล่า เหมือนเด็กที่เขียนคำเดิมบนกระดานเพื่อ  
พิสูจน์ว่ามันยังสะกดได้ ไม่มี ไม่มีลิน ไม่มีรูปโปรไฟล์ของเธอ  
ไม่มีข้อความว่า ‘ชื่ออาหารแมวด้วย’ ไม่มีสติ๊กเกอร์แมวหน้า  
บูดที่เธอชอบส่ง ไม่มีเสียงบ่นว่า ‘คุณอ่านแล้วไม่ตอบอีกแล้ว’  
ไม่มีแม้กระทั่งคำว่า ‘ฝันดี’

ผมรู้สึกเหมือนมีใครยื่นมือเข้ามาในอกแล้วค่อย ๆ ขยำ  
อะไบบางอย่าง ผมเปิดแกลเลอรีรูปภาพ นิ้วสั่นเล็กน้อยโดยไม่  
รู้ตัว ผมเลื่อนหารูปของเรา รูปที่ทะเล รูปที่ร้านหนังสือ รูปวัน

เกิด รูปวันแต่งงาน รูปที่ลินเอามือบังหน้าเพราะไม่ชอบให้  
ถ่ายรูปเหล่านั้นยังอยู่ แต่ลินไม่อยู่ในรูป...

ผมยืนอยู่คนเดียวริมทะเล ยิ้มให้กับอากาศ ในร้าน  
หนังสือ ผมนั่งอยู่คนเดียวตรงโต๊ะริมหน้าต่าง ผั่งตรงข้ามมีแก้ว  
กาแฟอีกใบ แต่ไม่มีใครนั่งอยู่ ในรูปวันเกิด ผมถือเค้กเอง จุด  
เทียนเอง ยิ้มเอง เหมือนคนเดียวตายในงานเลี้ยงที่ไม่มีใครมา

ส่วนรูปแต่งงาน ผมแทบทำโทรศัพท์หล่น ผมอยู่ในชุด  
สูทสีเข้ม ยืนอยู่กลางฉากดอกไม้สีขาว มือซ้ายยกขึ้นในท่าที่  
เหมือนกำลังกุมมือใครบางคน แต่ข้างกายว่างเปล่า ผม  
แต่งงานกับช่องว่าง ผมหายใจไม่ออก...

ผมกดโทรศัพท์ เขารับสายหลังจากสัญญาณดังครั้งที่สี่  
“ว่าไงมึง เข้าไปไหม”

“ภู ลินหายไป” ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่ง

“ใครหาย”

“ลิน”

“ลินไหน”

“อย่าล้อเล่น”

“กูไม่ได้ล้อ มึงพูดถึงใคร” ผมกำโทรศัพท์แน่น

“ลิน เมียกู”

ความเงียบของภูครั้งนี้ยาวกว่าเดิม ยาวจนผมได้ยิน  
เสียงเครื่องปรับอากาศในห้องตัวเอง

“อิฐ” เสียงของภูเปลี่ยนไป ช้าลง ระวังมากขึ้น

“มึงโอเคไหม”

“ภูถามว่าลिनหายไป”

“มึงไม่เคยแต่งงาน” ประโยคนั้นไม่ได้ดังมาก แต่เหมือนมีอะไรหนัก ๆ หล่นลงมากลางห้อง

ผมหัวเราะออกมา ไม่ใช่เพราะขำ แต่เพราะสมองหาวิธีตอบสนองอย่างอื่นไม่ทัน

“มึงบ้าเหรอ”

“อิฐ พังภูก่อน”

“มึงมางานแต่งภู”

“งานแต่งอะไร”

“มึงเป็นเพื่อนเจ้าบ่าว”

“มึงไม่เคยแต่งงาน”

“หยุดพูดแบบนี้”

“ภูอยู่กับมึงมาตั้งแต่แม่หาลัย มึงมีแฟนบ้าง เลิกบ้าง แต่ไม่เคยมีเมียชื่อ—ชื่ออะไรนะ”

“ลिन”

“เฮอ ไม่เคยมี”

ผมกอดวางสาย ไม่ได้ล้าลา ไม่ได้ด่า ไม่ได้อธิบาย เพราะถ้าผมฟังต่ออีกเพียงประโยคเดียว ผมกลัวว่าจะเริ่มเชื่อเขา...

ผมเดินเร็ว ๆ ไปที่ตู้เสื้อผ้า เสื้อผ้าของลินต้องอยู่ตรง  
นั้น ชุดเดรสสีกรมท่า เสื้อคลุมสีครีม ผ้าพันคอลายเล็ก ๆ ที่  
เธอบอกว่าซื้อมาแพงเกินเหตุ ผมเปิดตู้ เสื้อผ้าทั้งหมดเป็นของ  
ผม เรียงเรียบร้อยกว่าที่เคย รวากับตู้ใบนี้ไม่เคยมีใครแบ่งใช้

ผมกระซากลั่นซักออกทีละชั้น ไม่มีเครื่องสำอาง ไม่มี  
ต่างหู ไม่มีกิ๊บดำ ไม่มีน้ำหอมกลิ่นฉุนกับเปลือกส้มที่เธอใช้ ผม  
วิ่งไปห้องน้ำ แปรงสีฟันมีอันเดียว แก้วน้ำมีใบเดียว ผ้าขนหนู  
แขวนอยู่ผืนเดียว บ้านทั้งหลังค่อย ๆ เปลี่ยนตัวเองต่อหน้าผม  
ไม่ใช่ด้วยเวทมนตร์ แต่ด้วยความว่างเปล่าที่มีระเบียบเกินไป...

เหมือนลินไม่เคยหายไป เพราะลินไม่เคยอยู่...

ผมโทรหาแม่ แม่รับสายด้วยเสียงจ้วเจีย

“ว่าไงลูก”

“แม่จำลิน ได้ไหม”

“ลินไหน” ผมหลับตา หัวใจเต้นแรงจนเจ็บ

“เมียผม” ปลายสายเงียบไป แล้วแม่หัวเราะเบา ๆ

อย่างคนคิดว่าลูกชายพูดเล่น

“เมียอะไร ลูกยังไม่มีเมีย”

“แม่”

“เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมเสียงแปลก ๆ”

“แม่เคยเจอลิน เธอไปกินข้าวบ้านแม่ แม่ชมว่าเธอทำ  
แกงจืดอร่อย”

“อิฐ ลูกพูดอะไร”

“แม่ให้สร้อยทองเธอวันแต่งงาน”

“ลูกไม่เคยแต่งงาน”

“แม่ อย่าพูดแบบนั้น”

เสียงผมแตกออกตอนท้ายประโยค แม่เงยไปทันที  
คราวนี้เธอไม่ได้ซ้ำแล้ว

“อิฐ พังแม่นะ วันนี้ไปโรงพยาบาลไหมลูก”

ผมกอดวางสาย ขาทั้งสองข้างอ่อนแรงจนต้องนั่งลงบน  
พื้นหน้าห้องน้ำ

บ้านเงียบเกินไป เงียบจนได้ยินเสียงเลือดตัวเองวิ่งอยู่  
ในหู ผมพยายามทบทวนทุกอย่าง ลินชอบตื่นเช้าในวันหยุด ลิน  
ไม่ชอบกินส้มแต่ชอบกลืนเปลือกส้ม ลินอ่านหนังสือสามเล่ม  
พร้อมกันแต่ไม่จบสักเล่ม ลินร้องไห้ง่ายกับหนังที่ไม่ควรเศร้า  
ลินเกลียดคำว่า

“ไม่เป็นไร”

เพราะบอกว่ามันเป็นคำโกหกที่สุภาพที่สุดในโลก ลิน  
ถามผมเมื่อวานว่า ถ้าวันหนึ่งฉันหายไป คุณจะยังจำฉันได้  
ไหม ผมจำได้ ผมจำได้ทุกอย่าง หรืออย่างน้อย ผมก็จำได้ว่าผม

จำได้ และนั่นทำให้ผมกลัวที่สุด เพราะถ้าความทรงจำเป็นสิ่งเดียวที่เหลืออยู่ แล้วใครจะพิสูจน์ได้ว่ามันเคยเกิดขึ้นจริง...

ผมลุกขึ้น เดินไปที่ตู้เย็น อย่างน้อยต้องมีโน้ต ลินติดโน้ตไว้ที่บ้านเสมอ บางแผ่นไร้สาระ บางแผ่นเป็นรายการของชำ บางแผ่นเป็นประโยคประหลาด บางแผ่นเป็นรูปแมวหน้าบูด ถ้าบ้านลบเธอออกจากตู้เสื้อผ้า ถ้าโทรศัพท์ลบเธอออกจากรูปถ่าย ถ้าคนทั้งโลกลบเธอออกจากความทรงจำ อย่างน้อยตู้เย็นต้องเหลืออะไรไว้บ้าง ผมเดินไปถึงครัว ตู้เย็นตั้งอยู่ตรงนั้น ขาวเงียบ สะอาดเกินไป ผมหยุดหายใจ แม่เหล็กทุกชิ้นยังอยู่ แม่เหล็กรูปแมว แม่เหล็กรูปภูเขา แม่เหล็กจากพิพิธภัณฑ์ที่เราเคยไปด้วยกัน แต่กระดาษโน้ตทุกแผ่นหายไป ไม่มี

‘ชื่ออาหารแมว’ ไม่มี

‘อย่าลืมปิดแก๊ส’ ไม่มี

‘วันนี้รักคุณน้อยลง เพราะคุณกินขนมชิ้นสุดท้าย’ ไม่มี  
ลายมือของลิน...

ผมยืนจ้องตู้เย็นอยู่นาน เหมือนคนโง่ที่รอให้สิ่งของสารภาพความจริง แล้วผมก็เห็นมัน กระดาษแผ่นหนึ่ง สีเหลืองซีด ติดอยู่ใต้แม่เหล็กรูปแมว ผมแน่ใจว่าเมื่อวานมันไม่ได้อยู่ตรงนั้น แน่ใจเหมือนแน่ใจว่าผมเคยรักลิน ผมค่อย ๆ ดึงมันออกมา ลายมือของลิน เยี่ยงเล็กล้นๆ ปลายตัวอักษรบางตัวตัวัดขึ้นเหมือนคนรีบเขียน บนกระดาษมีประโยคเดียว...

อย่าบอกใครว่าคุณยังจำฉันได้...

ผมอ่านซ้ำ หนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง จนตัวอักษรเริ่มพร่า บ้านทั้งหลังเงิบลงอีก เหมือนแม่แต่ผนังก็หยุดหายใจ ผมจ้องลายมือนั้นอยู่นาน นานจนไม่รู้ว่าช่างนอกฝนเริ่มตกอีกครั้ง ตั้งแต่เมื่อไร ในบ้านที่เงิบเกินไป ผมเพิ่งตระหนักเป็นครั้งแรกว่า บางที สิ่งที่น่ากลัวที่สุดในโลก อาจไม่ใช่การสูญเสียใครสักคน แต่อาจเป็นการที่คนทั้งโลกบอกคุณว่า คนคนนั้นไม่เคยมีอยู่เลย

ผมไม่รู้ว่าตัวเองนั่งอยู่หน้าตู้เย็นนานเท่าไร ผมรู้เพียงว่าช่างนอกฝนกลับมาตกอีกครั้งแล้ว และแสงสีเทาที่เคยเกาะอยู่ตามขอบหน้าต่างกำลังค่อย ๆ จมหายไปในความมืดของเย็นวันอาทิตย์ กระจกโชติยังอยู่ในมือ รอยพับตรงมุมกระจกกดทับอยู่บนปลายนิ้วราวกับต้องการยืนยันว่ามันมีอยู่จริง ต่างจากเจ้าของลายมือที่กำลังถูกกลบเลือนไปจากโลกทีละน้อย อย่าบอกใครว่าคุณยังจำฉันได้

ผมอ่านมันซ้ำอีกครั้ง แล้วอีกครั้ง ราวกับหวังว่าตัวอักษรจะออกคำอธิบายเพิ่มขึ้นมาสักบรรทัดหนึ่ง แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น มันยังคงเป็นเพียงประโยคเดียวสั้น ๆ ที่ทิ้งคำถามเอาไว้มากกว่าคำตอบ

ทำไมผมต้องไม่บอกใคร ลินกำลังกลัวอะไร และที่สำคัญที่สุด เธอรู้ได้อย่างไรว่าสักวันหนึ่งผมจะเป็นคนเดียวที่ยังจำเธอได้

ผมลุกขึ้นช้า ๆ รู้สึกเหมือนร่างกายหนักขึ้นหลายเท่า ความหิว ความง่วง และความเหนื่อยล้ากลายเป็นสิ่งเดียวกันไปหมด ตั้งแต่เข้ามาผมยังไม่ได้กินอะไรเลย แต่ความคิดถึงมีน้ำหนักมากกว่าความหิวเสมอ มันอึดอยู่ในอกจนไม่เหลือพื้นที่ให้สิ่งอื่น

ผมเดินไปเปิดตู้เก็บแก้ว ตั้งใจจะชงกาแฟ เพราะอย่างน้อยมนุษย์ก็ยังคงทำเรื่องธรรมดา แม้ในวันที่โลกกำลังพังลงต่อหน้า แต่ทันทีที่เปิดตู้ มือของผมก็หยุดค้างอยู่กลางอากาศ

มีแก้วสองใบ...

ผมยืนนิ่ง แก้วสีขาวสองใบวางอยู่บนชั้นเดียวกัน เหมือนที่ควรเป็นมาตลอด เมื่อเช้านี้มีเพียงใบเดียว ผมจำได้ จำได้ชัดเจน แต่ตอนนี้มันกลับมาแล้ว

ผมเอื้อมมือไปหยิบแก้วอีกใบขึ้นมา รอยปื้นเล็ก ๆ ตรงขอบยังอยู่เหมือนเดิม ลินทำมันตกเมื่อสองปีก่อน ตอนนั้นเรากำลังเถียงกันเรื่องนิยายเล่มหนึ่ง เธอยืนยันว่าตัวเอกควรตาย ส่วนผมยืนยันว่าเขาควรมีชีวิตอยู่ต่อ สุดท้ายแก้วตกแตกก่อนที่

เราจะหาข้อสรุปได้ และหลังจากนั้นเราก็ก้าวเราจนลืมไปว่า  
เริ่มทะเลาะกันเรื่องอะไร

ผมนั่งลงบนพื้นห้องครัวอีกครั้ง กอดแก้วใบนั้นไว้นแน่น  
ราวกับกำลังกอดมือของใครบางคนที่กำลังสั่นหลุดออกจาก  
ความทรงจำ เป็นครั้งแรกของวันนั้นที่ผมร้องไห้โดยไม่มีใคร  
เห็น น้ำตาไม่ได้ไหลเพราะผมอ่อนแอ แต่มันไหลเพราะผมเพิ่ง  
ได้หลักฐานชิ้นหนึ่งกลับคืนมา

โลกกำลังเออลินไปจากผมทีละส่วน แต่ในเวลาเดียวกัน  
โลกก็เหมือนกำลังทำพลาดเป็นครั้งคราว ทั้งเศษเสี้ยว  
บางอย่างเอาไว้ข้างหลัง เหมือนคนรีบร้อนลบข้อความทิ้งหน้า  
แต่ลืมลบคำสำคัญบางคำ

ผมเช็ดหน้า สูดลมหายใจลึก แล้วเริ่มต้นบ้านอย่าง  
จริงจังเป็นครั้งแรก...

ผมเปิดลิ้นชักทุกใบ รื้อกล่องเก็บของทุกกล่อง พลิก  
หนังสือทุกเล่มที่ลินเคยอ่าน บางครั้งผมรู้สึกเหมือนกำลังค้นหา  
หลักฐานในคดีฆาตกรรม บางครั้งกลับรู้สึกเหมือนกำลังจัดงาน  
ศพให้ใครสักคนที่ยังไม่ตาย เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า...

ผมพบตัวรถไฟเก่า กีบดอกไม้แห้งคั่นอยู่ในหนังสือ  
ใบเสร็จร้านกาแฟที่หมึกซีดจนแทบอ่านไม่ออก และเศษ

กระดาษอีกมากมายที่เคยเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต แต่ไม่มีสิ่งใดบอกได้ว่าลินอยู่ที่ไหน

จนกระทั่งผมหยิบหนังสือปกสีเขียวเข้มออกมาจากชั้นบนสุด หนังสือเล่มนั้นเป็นเล่มโปรดของลิน หรืออย่างน้อย ผมก็ยังเชื่อมั่นเคยเป็น

หน้าหนึ่งถูกพับมุมเอาไว้ ผมเปิดไปตรงนั้น และต้องชะงัก มีรอยดินสอขีดเส้นใต้ประโยคหนึ่ง ผมมั่นใจว่าเมื่อเช้ามันยังไม่มีมันใจพอ ๆ กับที่มั่นใจว่าผมเคยแต่งงานกับลิน

ผมก้มลงอ่านซ้ำ ๆ ‘สิ่งที่สูญหายไปจริง ๆ ไม่ใช่สิ่งที่ถูกพรากไปจากเรา แต่คือสิ่งที่ไม่มีใครเหลืออยู่เพื่อยืนยันว่ามันเคยมีอยู่’

ผมหายใจเข้าลึก ลินเป็นคนซัด ผมไม่รู้ได้อย่างไรว่ารู้ แต่ผมรู้ รู้เหมือนที่รู้จักเสียงหัวเราะของเธอ รู้เหมือนที่รู้ว่ากลิ่นเปลือกส้มติดอยู่ตามปลายนิ้วของเธอเสมอ รู้เหมือนที่รู้ว่าครั้งหนึ่งเคยมีผู้หญิงคนหนึ่งเดินอยู่ในบ้านหลังนี้

ผมกำลังจะปิดหนังสือ แต่บางอย่างกลับหล่นลงมาบนตัก เป็นภาพโปสเตอร์ยัดเก่า ๆ ใบหนึ่ง ขอบภาพซีดจนกลายเป็นสีเหลือง ผมหยิบมันขึ้นมาอย่างระมัดระวัง ในภาพมีคนสองคนยืนอยู่หน้าร้านหนังสือ คนหนึ่งคือผม ส่วนอีกคน...

ใบหน้าของเขาถูกขูดออก ไม่ใช่เลื่อน ไม่ใช่จาง แต่ถูก  
ขูดออกจริง ๆ รวากับมีใครใช้ของมีคมค่อย ๆ ลบตัวตนของคน  
คนนั้นออกจากภาพที่ละชั้นด้วยความอดทนอย่างน่ากลัว

ผมพลิกภาพกลับด้าน ด้านหลังมีลายมือ ลายมือของ  
ลิน ผมจำได้ทันที แม้คนทั้งโลกจะลืมเธอ แต่ผมยังจำลายมือ  
เธอได้ ข้างหลังภาพมีเพียงประโยคเดียว ‘ถ้าคุณเจอรูปนี้  
แปลว่าพวกเขาเริ่มย้อนกลับมาแล้ว’

หัวใจผมเต้นแรงขึ้น พวกเขา อีกแล้ว ผมนั่งจ้องคำคำนี้  
อยู่นาน ลินไม่ได้เขียนถึงคนคนเดียว ไม่ได้เขียนถึงเหตุการณ์  
หนึ่งเหตุการณ์ เธอกำลังพูดถึงบางสิ่งที่มีมากกว่าหนึ่ง บางสิ่ง  
ที่เธอกลัว บางสิ่งที่เธอรู้จัก บางสิ่งที่ผมไม่เคยรู้ว่ามียู่

ผมก้มมองภาพในมืออีกครั้ง แล้วเป็นครั้งแรกที่  
สังเกตเห็นรายละเอียดเล็ก ๆ ตรงกระจกหน้าร้านหนังสือใน  
ภาพ มีเงาสะท้อนของใครอีกคนอยู่ตรงนั้น คนที่สาม ไม่ใช่ผม  
ไม่ใช่คนที่ถูกขูดหน้าออก แต่เป็นใครบางคนที่กำลังยืนมองมา  
ทางกล้อง

เหมือนรู้ว่าตัวเองกำลังถูกถ่ายภาพ และเหมือนกำลัง  
เฝ้ามองเราอยู่ตลอดเวลา ผมขยับภาพเข้าใกล้แสงจากโคมไฟ  
มากขึ้นหัวใจเต้นดังจนได้ยินอยู่ในหู เพราะยิ่งมอง ผมยิ่งรู้สึก  
ว่าคนในเงาสะท้อนนั้น...กำลังมองกลับมาที่ผมจริง ๆ

## เก้าอี้ตัวที่สาม

ฝนหยุดตกในเช้าวันถัดมา

แต่เมฆยังคงแขวนตัวอยู่เหนือเมืองเหมือนความคิดบางอย่างที่ไม่ยอมจากไป ผมแทบไม่ได้นอนเลยทั้งคืน ภาพโพลารอยด์ยังวางอยู่บนโต๊ะข้างเตียง ลายมือของลินยังอยู่ตรงนั้น และคำว่า ‘พวกเขา’ ยังคงเดินวนอยู่ในหัวเหมือนคนหลงทางที่หาทางออกไม่พบ

หลายครั้งตลอดคืนผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ตั้งใจจะโทรหาภู่อีกครั้ง แต่ทุกครั้งก็วางมันลง ผมไม่รู้จะพูดอะไร ไม่รู้จะอธิบายอย่างไร และที่สำคัญ ผมเริ่มกลัวว่าหากเล่าเรื่องทั้งหมดออกไป เสียงของตัวเองอาจฟังดูเหมือนคนวิกลจริตมากกว่าพยานคนสุดท้ายของการหายไ

แปดโมงครึ่ง ผมออกจากบ้าน เมืองยังคงเป็นเมืองเดิม ผู้คนเดินข้ามถนน ร้านค้าเปิดประตู รถติดอยู่ตรงสี่แยก และโลกทั้งใบยังดำเนินไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ความผิดปกติเพียงอย่างเดียวคือผม

ร้านกาแฟอยู่ห่างจากคอนโดไม่ถึงสิบห้านาที ผมมาถึงก่อนเวลานัดเล็กน้อยและเลือกโต๊ะริมกระจก โต๊ะเดิมที่ผมกับ

ลินเคยนั่งบ๋อยที่สุด โต๊ะตัวเล็กสำหรับสามคนซึ่งอยู่ติดชั้นหนังสือเก่าและมองเห็นร้านหนังสือฝั่งตรงข้ามได้พอดี

ผมนั่งลงแล้วเผลอมองเก้าอี้ว่างข้างตัว...

เป็นเรื่องแปลกที่มนุษย์สามารถผูกความทรงจำไว้กับวัตถุได้มากขนาดนี้ เก้าอี้ตัวเดิม โต๊ะตัวเดิม หน้าต่างบานเดิม แต่เมื่อคนคนหนึ่งหายไป สถานที่ทั้งหมดกลับเปลี่ยนความหมายไปด้วย

ผมจำได้ว่าลินชอบนั่งฟังที่หันหน้าออกถนน เธอบอกว่าชอบมองคนแปลกหน้า ชอบจินตนาการว่าพวกเขา กำลังจะไปไหน กำลังรักใคร่ หรือกำลังเสียใจเรื่องอะไรอยู่

ครั้งหนึ่งเธอเคยชี้ไปที่ชายชราคนหนึ่งแล้วบอกว่า

“เขากำลังคิดถึงภรรยา”

ผมหัวเราะและถามว่ารู้ได้อย่างไร

“ไม่รู้สิ” เธอตอบ

“บางคนดูเหมือนกำลังแบกใครบางคนเอาไว้ตลอดเวลา”

ตอนนั้นผมไม่เข้าใจ ตอนนี่ผมเริ่มเข้าใจแล้ว พนักงานเดินมารับออเดอร์ ผมลังเลแต่เย็นเหมือนทุกครั้ง จากนั้นปากก็เกือบพูดอะไรบางอย่างออกไปโดยอัตโนมัติ อีกแก้วหนึ่ง คำ

สองคำลอยขึ้นมาถึงริมฝีปากก่อนจะถูกกลืนกลับลงไป  
พนักงานยิ้มแล้วเดินจากไป

ผมมองตามเธอเงยบ๊ว แล้วรู้สึกเหมือนตัวเองเพิ่ง  
ทรยศใครบางคน เกือบสิบนาที่ต่อมา ภูก็เดินเข้ามา เขาสวม  
เสื้อเชิ้ตสีเข้ม กางเกงยีนส์ตัวเดิม และสีหน้าของคนที่ไม่รู้ว่า  
กำลังจะเข้ามาอยู่ในวันที่เลวร้ายที่สุดวันหนึ่งของชีวิตเพื่อน

“หน้ามึงเหมือนศพ” เขาพูดพลางนั่งลง

“ชอบใจ”

“กูชม”

“มึงควรเลิกชมคน”

ภูหัวเราะ เป็นเสียงหัวเราะปกติ ธรรมดาเรียบง่าย และ  
ทำให้ผมแทบร้องไห้ เพราะผมเพิ่งตระหนักว่ามีบางอย่างใน  
โลกที่ยังไม่เปลี่ยน อย่างน้อยก็เสียงหัวเราะของภู

เราคุยกันเรื่องงานอยู่พักหนึ่ง คุยเรื่องฝน เรื่องรถติด  
เรื่องข่าวที่กำลังเป็นกระแส เหมือนคนสองคนที่กำลังใช้ชีวิต  
ปกติในเช้าวันธรรมดา แต่ยิ่งบทสนทนายืดออกไป ผมยิ่งรู้สึก  
เหมือนตัวเองกำลังจมน้ำ

ในที่สุดผมก็ถาม

“ภู”

“หือ”

“มึงจำวันที่เราไปทะเลด้วยกันได้ไหม” ภูขมวดคิ้ว

“เมื่อไร”

“สองปีก่อน”

“กูไม่เคยไปทะเลกับมึง”

ผมหัวเราะทันที มันเป็นปฏิกิริยาอัตโนมัติ เหมือนคนที่  
ได้ยินเรื่องตลกไม่เข้าท่า

“มึงลืม”

“กูไม่ได้ลืม”

“มึงเมาแล้วตกเรือ”

“กูไม่เคยตกเรือ”

“ลืดยังถ่ายคลิปไว้เลย”

คำสุดท้ายหลุดออกไปโดยไม่ตั้งใจ ภูเจียบ เจียบจนผม  
เริ่มรู้สึกถึงบางอย่าง

“ลืมนอีกแล้วหรอ” เขาถามเบา ๆ

“มึงจำลืมนไม่ได้จริง ๆ หรอ”

ภูมองหน้าผมนานกว่าปกติ

“อึ”

“ว้า”

“กูอยากถามมึงตรง ๆ” หัวใจผมเต้นแรงขึ้น

“ถามสิ”

“มึงเคยคิดไหมว่า คนที่มึงเรียกว่าลืมน อาจไม่เคยมีอยู่

จริง”

ผมรู้สึกเหมือนใครเอาค้อนฟาดลงตรงกลางอก ไม่ใช่  
เพราะคำถาม แต่เพราะน้ำเสียง

กูไม่ได้ล้อ ไม่ได้ประชด ไม่ได้โกหก เขาถามด้วยความ  
เป็นห่วงจริง ๆ เหมือนคนที่กำลังพยายามช่วยเพื่อน และนั่นน่า  
กลัวกว่าทุกอย่าง เพราะถ้ากูกำลังโกหก ผมยังโกรธเขาได้ แต่  
ถ้าเขาพูดความจริงในแบบที่เขาเชื่อจริง ๆ ผมจะโกรธใคร

“มึงจำวันที่กูแต่งงานไม่ได้เหรอ” ผมถาม

“กูจำวันที่มึงเมาหนัก แก้วฟ้ากลางหาวได้” ภูตอบ

“จำวันที่มึงอกหักจนร้องไห้ใส่ไมโครโฟนได้”

“จำวันที่มึงเกือบเรียนไม่จบได้”

เขาหยุด แล้วมองตรงเข้ามาในตาผม

“แต่กูจำงานแต่งของมึงไม่ได้”

ผมหลับตา ภาพโพลารอยด์ผุดขึ้นมาในหัว ลายมือของ  
ลิน คำว่า พวกเขา และเงาคนที่สามในกระจก ทันใดนั้นเอง  
พนักงานคนเดิมก็เดินมาที่โต๊ะพร้อมถาดเครื่องดื่ม

เธอวางอเมริกาโนของภูลงก่อน จากนั้นวางลาเต้ของ  
ผมแล้วหยุด บนถาดยังเหลือแก้วอีกใบ ชาเอิร์ลเกรย์ร้อน ผม  
จำมันได้ทันที ลินสั่งแบบนี้ทุกครั้ง

พนักงานขมวดคิ้ว มองถาด แล้วมองโต๊ะ

“แปลกจัง” เธอพึมพำ

“วันนี้ฉันขงเกินอีกแล้ว” ผมหยุดหายใจ